λόγον οὐκ ἐχόντων καθ' ὅ τι χρήσιμα, ὅμως — αὐξάνεται. Sciolus ratus verbis praecedentibus ὑπὸ μὲν τῶν sequentia respondere oportere pro τῶν δὲ ζητούντων de suo dedit ὑπὸ δὲ τῶν ζητούντων et sic perdidit omnia.

Inconcinnus et male compositus est Platonis locus p. 531 A. ubi Organicos Musicos deridet his verbis: ἀνήνυτα, ὥσπερ οἱ ἀςρονόμοι, πονοῦσι. Νὴ τοὺς θεούς, ἔφη, καὶ γελοίως γε — παραβάλλοντες τὰ ὦτα οἷον ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρευόμενοι οἱ μὲν φασὶν ἔτι κατακούειν ἐν μέσῳ τινὰ ἠχὴν καὶ σμικρότατον εἶναι τοῦτο διάςημα ᾧ μετρητέον, οἱ δὲ ἀμφισβητοῦντες ὡς ὅμοιον ἤδη φθεγγομένων, ἀμφότεροι ὦτα τοῦ νοῦ προςησάμενοι. Constare non possunt: οἱ μὲν φασὶν — οἱ δὲ ἀμφισβητοῦντες, sed omnino exaequata haec esse oportuit, ut vel φασὶν — ἀμφισβητοῦσιν legeretur, quae scriptura apud Theonem Smyrnaeum circumfertur, vel (quod mihi quidem praeplacet) ut utrobique participium poneretur. Quam ob rem pro φασὶν a Platone φάσκοντες scriptum esse suspicor. Offensus nescio quis illa participiorum cumulatione παραβάλλοντες, θηρευόμενοι, φάσκοντες, ἀμφισβητοῦντες, προςησάμενοι et aegre verbum aliquod finitum requirens φάσκοντες in φασίν refinxit, sed neque vidit sic ἀμφισβητοῦντες quoque in ἀμφισβητοῦσιν converti oportuisse, neque haec omnia e praecedentibus ἀνήνυτα πονοῦσι suspensa esse intellexit.

Reliquos libros *de Republica* propediem eodem modo recensere et percurrere in animo est.

C. G. Cobet.

DEMOSTHENES κατὰ Μειδίου p. 528, 20.

Mendosus est locus Demosthenis in Midiana p. 528, 20: τί δήποτε — ἐὰν μικροῦ πάνυ τιμήματος ἄξιόν τις λάβῃ, βίᾳ δὲ τοῦτ' ἀφέληται, τὸ ἴσον τῷ δημοσίῳ προστιμᾶν οἱ νόμοι κελεύουσιν ὅσονπερ δὴ τῷ ἰδιώτῃ; Fieri non potest ut sanum sit τῷ ἰδιώτῃ. Verba haec ex ipsa lege sumta esse perspicuum est. Quem tandem ἰδιώτην in lege appellatum esse putemus

idque addito articulo *προστιμᾶν τῷ ἰδιώτῃ*? Latet aliud quid. Quid lateat docebit Harpocration v. Βιαίων: *ὄνομα δίκης κατὰ τῶν βίᾳ πραττόντων ὁτιοῦν, ὁ δὲ ἁλοὺς ἀποτίνει εἰς τὸ δημόσιον ἴσον ὅσον τῷ ἑλόντι. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου.* Et iterum in v. Ἐξούλης: — *οἱ δὲ ἁλόντες ἐξούλης καὶ τῷ ἑλόντι ἐδίδοσαν ἃ ἀφῃροῦντο αὐτὸν καὶ τῷ δημοσίῳ κατετίθεσαν τὰ τιμηθέντα*, quae Harpocration sumsit ex eodem Midianae loco p. 528, 13. Rectissime coniunguntur in lege *ὁ ἑλὼν* et *τὸ δημόσιον*; itaque Demosthenem dedisse apparet: *τὸ ἴσον τῷ δημοσίῳ — ὅσονπερ τῷ ἑλόντι.*

C. G. Cobet.

LOCUS CORNELII NEPOTIS EMBLEMATE LIBERATUS.

In Cornelii Nepotis vita Alcibiadis cap. VIII. editur: „*Alcibiades ad exercitum venit Atheniensium ibique praesente vulgo agere coepit; si vellent, se coacturum Lysandrum dimicare aut pacem petere respondet.*" Plerisque video placere pro *respondet* rescribere *spondet*, et sic omnia recte se habere opinantur. Agnosces veram lectionem quum perspexeris quid sit *agere coepit*. Nihil enim aliud hoc est quam *λόγους ἐποιήσατο* aut simpliciter *εἶπεν*. *Praesente vulgo agere coepit* Graece dixeris: *ἐναντίον τῶν πολλῶν λόγους ἐποιήσατο* sive *εἶπεν*. *Agere coepit* eo sensu absolute dici non potest. Necesse est addere quid dixerit, nempe: *si vellent, se coacturum Lysandrum dimicare aut pacem petere.* Itaque si haec verba pendent ab *agere coepit*, (neque id dubitari potest) perspicuum est *respondet* esse spurium et sine mora expungendum. Interpolatum est ab eo qui *agere coepit* non recte intellexisset. Locus igitur constituendus est in hunc modum: *Alcibiades — agere coepit, si vellent, se coacturum Lysandrum dimicare aut pacem petere.*

C. G. Cobet.